

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2016 roku w sprawie sygn. Akt XVIII C 888/16 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od A. Ż. na rzecz (...) Bank (...) Spółka Akcyjna Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. kwotę 4496,07 złotych z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP jednak nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie od 3 924,69 złotych od 1 września 2016 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 175 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, oddalił powództwo w pozostałej części i nadał wyrokowi w punkcie 1. rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego orzeczenia złożył powód, który zaskarżając wyrok w całości zarzucił dokonanie błędnych ustaleń faktycznych, naruszenie prawa procesowego, naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów i błędne przyjęcie przez Sąd Rejonowy, że pozwany wykazał spełnienie częściowe świadczenia oraz naruszenie art. 3 kpc, co bezpośrednio doprowadziło do błędnego rozstrzygnięcia. Wskazując na powyższe podstawy apelacyjne powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie kwoty 6039,30 złotych z odsetkami od kwoty 5021,47 złotych od dnia 26 października 2016 roku w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP jednak nie więcej niż odsetki maksymalne za opóźnienie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje.

Apelację należało uznać za zasadną, co spowodowało konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w trybie art. 386 § 4 kpc.

Stosownie do treści art. 505¹³ § 2 k.p.c., uzasadnienie Sądu drugiej instancji w postępowaniu uproszczonym powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa, jeżeli nie przeprowadzono postępowania dowodowego.

Za trafny należało uznać podniesiony w treści uzasadnienia zarzut naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolne przyjęcie, że przedłożone przez powoda dowody stanowią dowód częściowego spłacenia przez pozwanego zadłużenia wynikającego z umowy zawartej z powodem w dniu 26 kwietnia 2013 roku o numerze (...).

Ocena wiarygodności mocy dowodów przeprowadzonych w danej sprawie wyraża istotę sądenia w części obejmującej ustalenie faktów, ponieważ obejmuje rozstrzygnięcie o przeciwnych twierdzeniach stron na podstawie własnego przekonania sędziego powziętego w wyniku bezpośredniego zetknięcia ze świadkami, stronami, dokumentami i innymi środkami dowodowymi. Powinna odpowiadać regułom logicznego rozumowania wyrażającym formalne schematy powiązań między podstawami wnioskowania i wnioskami oraz uwzględniać zasady doświadczenia życiowego wyznaczające granice dopuszczalnych wniosków i stopień prawdopodobieństwa ich występowania w danej sytuacji.

W kontekście powyższych uwag należy stwierdzić, iż Sąd Rejonowy nie dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, niewłaściwie ocenił zebrany w sprawie materiał dowodowy naruszając dyspozycję art. 233 § 1 k.p.c.

Analiza bowiem dowodów zgromadzonych w sprawie wskazuje, że strony zawarły kilka umów o różnych numerach, bowiem, jak się wydaje, dokumenty złożone w sprawie dotyczą trzech umów.

I tak powodowy (...) Bank (...) Spółka Akcyjna Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. w pozwie żądał zasądzenia od pozwanego kwoty 6 858,09 złotych wynikającej z umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zawartej w dniu 26 kwietnia 2013 roku. Powód załączył wyciąg z ksiąg Banku, plan spłaty, zestawienie dokonanych wpłat i wypowiedzenie umowy z tej daty o tym samym numerze. Wypowiedzenie umowy pożyczki gotówkowej nr (...) zawartej w dniu 26 kwietnia

2013 roku wskazuje, że wymagane należności wynoszą 6 897,55 złotych (wypowiedzenie k. 14, wyciąg k. 12, umowa (...), plan spłat k.17, zestawienie wpłat k. 18).

Na rozprawie w dniu 31 sierpnia 2016 roku pozwany okazał i złożył kopie dwóch dokumentów, a mianowicie wypowiedzenie przez (...) Bank (...) Spółka Akcyjna Spółki Akcyjnej z siedzibą we W. umowy pożyczki nr (...) z dnia 13 maja 2013 roku, w której wymagane należności wyniosły 4 917,99 złotych oraz dowód wpłaty gotówkowej 400 złotych na rachunek powodowego Banku, ale z tytułu pożyczki nr (...) (wypowiedzenie k.34, wpłata gotówkowa k.35).

Dokonując oceny materiału dowodowego Sąd I instancji uwzględnił zarówno kwotę wynikającą z „drugiego” wypowiedzenia, które dotyczyło innej umowy zawartej między stronami, jak również zaliczył wpłatę 400 złotych na poczet dochodzonej pozwem należności.

Nie doręczono powodowi złożonych dokumentów ani też nie wezwano do wyjaśnienia tych rozbieżności i sposobu rozliczenia dokonanej spłaty, co uniemożliwiło ustalenie faktycznego zadłużenia z tytułu umowy wskazanej w pozwie;

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Rejonowy doręczając złożone na rozprawie dowody pełnomocnikowi powoda winien rozważyć zobowiązanie stron do wskazania, jakie umowy łączyły strony, czy wypowiedzenie z dnia 15 sierpnia 2016 roku rzeczywiście dotyczyło innej umowy czy też doszło do porozumienia między stronami i nawiązania kolejnej umowy, która następnie została wypowiedziana. Decydujące jednak znaczenie winna mieć treść żądania sformułowana w pozwie zakreślająca ramy przedmiotowe sprawy.

Biorąc powyższe pod uwagę Sąd Okręgowy w Łodzi na podstawie art. 386 § 4 kpc orzekł jak w sentencji.